

ligere, man forandrer Systemer, saasnart flere eller færre finde, at de ikke passe, uden at oppebie Erfaringen.

Mosenørn: Jeg skal paa dette Punkt af Discussionen indskrænke mig til at give nogle enkelte Dplysninger. Der er blevet sagt, at Landstutteriet ikke bestaaer længere ifølge Lov; men dette troer jeg, er en Feiltagelse; thi Loven af 31te Marts 1852 § 1 siger udtrykkelig: „Til Hunsdyravlens Fremme virker Staten ved Uddeling af Præmier, ved et Landstutteri og et Stamstutteri“; altsaa ved et Landstutteri og ved et Stamstutteri. § 12 hedder det: „Landstodhingstene skulle i 6 Aar hovedsagelig være af coach-horse-Racen og reccrutteres saavidt muligt deels ved Indkjøb i Landet deels fra Stamstutteriet.“ Det er altsaa forudsat i Loven, at Landstutteriet skulde vedblive at bestaae, men at man i 6 Aar hovedsagelig vilde prøve sig frem, for at komme til Kundskab om, hvorvidt denne coach-horse-Race var at anbefale eller ikke. Naar nu Finantsudvalget saavel forrige Aar som iaar har gjort Indstilling om, ifjor, at kun $\frac{3}{4}$ af Beløbet skulde bevilges, og iaar, at hele Beløbet skulde negtes med Undtagelse af $\frac{1}{4}$, saa troer jeg ikke, at man, idetmindste ikke jeg for mit Bedkommende, derved har været ledet af den Betragtning, at der ikke eksisterede noget Landstutteri, naar de 6 Aar vare udløbne; men man har derved alene villet stille den Fordring, at ligesom det ved Loven af 31te Marts 1852 var blevet bestemt, at man i de 6 Aar vilde have coach-horse-Racen fortrinnsviis benyttet, saaledes vilde man nu ved Lov have bestemt, om den skulde bruges længere eller ikke, om man skulde benytte en anden Race eller heelt opgive Stutteriet; dette troer jeg, har været Udvalgets Opfattelse af Sagen. Deraf følger altsaa, at Udvalget ikke decideret erklærer, at der ikke fremdeles

skal være et Landstutteri, men kun gjør gjældende, at efter dets Opfattelse er det nødvendigt, at Spørgsmaalet om, hvorledes Driften skal være i Fremtiden, afgjøres ved en Lov. Saaledes som Sagen altsaa nu staaer i Dieblikket, navnlig paa Grund af Ministerkiftet, der fandt Sted lige før Rigsdagen kom sammen, hvorved den høitærede Minister ikke har seet sig istand til, uagtet der fra den foregaaende Minister var forberedt et Lovforslag, at forelægge os et saadant, medens han derimod har erklæret, at han, saafremt han vedbliver at være Minister, vil fremkomme dermed til næste Rigsdag, forekommer det mig, at det Conseqventeste, vi kunne gjøre, er at slutte os til det Forslag, der er stillet af de tvende ærcde Rigsdagsmænd (Knudsen og Neergaard), og som gaaer ud paa, at der ikke i næste Aar skal bevilges Penge til Indkjøb af disse Heste, men at Summen til Landstutteriet forøvrigt bevilges endnu et Aar, indtil det ved Lov er afgjort, om man overhovedet vil have disse Heste, om man vil have andre, eller om man slet ikke vil have noget Landstutteri.

Tscherning: Jeg troer, at den sidstærede Talers Opfattelse i denne Sag var urigtig, nemlig at det, der afgjør, om der for Dieblikket bestaaer noget Landstutteri eller ikke, hænger sammen med den Lov, han omtalte; jeg mener derimod, at Landstutteriet ikkun bestaaer, forsaavidt der er Penge til at opstalde og fodre Hestene for, og da der i dette Dieblik ikke er Penge tilstede til dette Diemed, saa maa det legaliter antages, at Hestene enten ere solgte eller døde (Stein: Nei!) Legaliter, siger jeg; thi den høitærede Minister er ikke uden ved Lov berettiget til, ud over Nytaar at give en eneste Skilling ud til Landstutteriet, og dersom maa han, dersom han ikke vil nedlægge Stutteriet, lade Hestene døe af Sult.